

Η απρόσμενη αλλαγή

Ήταν μόλις είκοσι χρονών, όταν γνώρισε τον άντρα με τον οποίο παντρεύτηκε, έκανε μία κόρη και στο τέλος χώρισε.

Η Φιλιά από μικρή, ήταν πολύ όμορφη. Είχε μαύρα μαλλιά, διεισδυτικά μάτια, ψηλό ανάστημα και ροδοκόκκινα χείλη. Αργότερα σαν έφηβη, ομόρφυνε ακόμα περισσότερο και πλέον σαν γυναίκα μοιάζει με οπτασία.

Από μικρή έψαχνε τον όμορφο πρίγκιπα, με τον οποίο θα μοιραστεί την υπόλοιπη ζωή της, εφόσον πίστευε στους μεγάλους έρωτες, όπως κάθε κοπέλα στο νεαρό της ηλικίας της.

Αντίθετα, ο Φίλιππος, ήθελε μία κοπέλα για να περάσει την ώρα του, αυτό όμως το ξέχασε μέσα σε ένα βράδυ, εκείνη τη νύχτα που γυρνούσε από μία έξοδο του και την γνώρισε.

Τότε εκείνος ήταν περίπου τέσσερα χρόνια μεγαλύτερος της. Από την στιγμή που την είδε την αγάπησε πολύ, πάρα πολύ, θα έλεγε κάποιος ότι ήταν τρελός μαζί της, ποιος; εκείνος που δεν θα σπαταλούσε ούτε μία εβδομάδα παραπάνω για μία γυναίκα.

Την Φιλιά όμως την λάτρευε, δεν άντεχε δευτερόλεπτο μακριά της, ήθελε να την έχει συνέχεια μέσα στα ζεστά του χέρια. Δεν μπορούσε να την βλέπει στεναχωρημένη, καιγόταν όλο του το είναι και δάκρυζε μέσα στην αγκαλιά της, όταν έπρεπε να την αποχωριστεί.

Εκείνη νόμιζε πως ζούσε στον δικό τους κόσμο, δίχως κακό, ψέμα και λύπες. Αν και προβληματιζόταν λίγο με την μανία του, μαζί της. Αυτή την σκέψη όμως, την διέγραφε κάθε φορά από τον νου της εκείνος, με ένα μόνο του βλέμμα.

Μέσα στον χρόνο της γνωριμίας τους, αποφάσισαν να παντρευτούν και να περάσουν μαζί την ζωή που τους περίμενε από εδώ και πέρα, μαζί με την κόρη τους η οποία θα γεννιόταν τους επόμενους μήνες. Μία ζωή, που είχαν πλάσει στο μυαλό τους, γεμάτη αγάπη.

Τον επόμενο χρόνο ο Φίλιππος, έχασε τον πατέρα του, το “καπετάνιο” του, όπως συνήθιζε να τον αποκαλεί. Έκτοτε έχασε τη γη κάτω από τα πόδια του, δεν τον ένοιαζε τίποτα, δεν ασχολούνταν με κανέναν, ούτε καν με την νεογέννητη κορούλα του. Η μόνη του παρηγοριά ήταν το αλκοόλ. Κάπως έτσι άρχισαν και οι φουρτούνες στη ζωή του.

Ενα βράδυ λοιπόν, γύρω στις έντεκα, η Φιλιά κλάδεψε και το τελευταίο ξερό φύλλο από την τριανταφυλλιά της.

Εμειναν ακόμα πέντε λεπτά πριν έρθει, σκέφτηκε και ξάπλωσε με μιας στο πουπουλένιο της στρώμα.

Υστερα από λίγο, άκουσε τα κλειδιά απ’ το αμάξι και εντέλει το ξεκλείδωμα της εξώπορτας, έκλεισε τα μάτια της και έκανε πως κοιμάται. Δεν μπορούσε να δει τα μάτια του άντρα της κόκκινα από το ποτό.

Εκείνος αφού άλλαξε τα ρούχα του και φόρεσε τις πιτζάμες του ξάπλωσε δίπλα της, σκεπάστηκε και της γύρισε την πλάτη.

Άρχισε να ακούγεται το ροχαλητό του μέχρι την κουζίνα, η οποία ήταν αρκετά μακριά από το υπνοδωμάτιο.

Τότε η Φιλιά σηκώθηκε, έφτιαξε ένα τσάι και κάθισε στο σαλόνι της. Δεν ανεχόταν αυτή την κατάσταση. Ο άντρας που αγάπησε και παντρεύτηκε, είχε αλλάξει.

Δεν ήταν πια τρυφερός μαζί της, δεν ασχολήθηκε ποτέ με την κόρη τους, η οποία τον κοίταζε πάντα με παράπονο στα μάτια, όταν τον έβρισκε σπίτι. Δεν τόλμησε ποτέ να του μιλήσει, φοβόταν, υπήρχαν φορές που γύριζε από τα καφενεία της γειτονιάς και παραμιλούσε τόσο δυνατά, ώστε οι φωνές του έφταναν μέχρι το δωμάτιο της.

Εκείνες τις νύχτες την παρηγορούσε η αγκαλιά της μητέρας της. Τα άλλα βράδια όμως, που εκείνη έλειπε σε δουλειές, (διότι μόνη της συντηρούσε όλη την οικογένεια), έκρυβε το κεφάλι τις κάτω από το μαξιλάρι και έβαζε από πάνω το πάπλωμα της, μήπως και οι κραυγές του σταματήσουν να ακούγονται τόσο δυνατά, μάτια όμως.

Έπινε αρκετά, ώστε δεν καταλάβαινε το κακό που προκαλεί στους άλλους και αυτός ήταν ένας από τους λόγους που τον φοβόταν η μικρή του κόρη, όχι όμως ο κυριότερος.

Δεν μπορούσε να ξεχάσει ούτε εκείνη, ούτε η Φιλιώ, το απόγευμα εκείνο που ο Φίλιππος, γύρισε νωρίτερα σπίτι του, αλλά είχε βγει από το πρωί και είχε πει ότι έβρισκε μπροστά του, εκείνο λοιπόν το απόγευμα, δεν αναγνώρισε την κόρη του, τα μάτια του ήταν τόσο θολά, που δεν ξεχώριζε τίποτα άλλο εκτός από τη διαφορά του λευκού με του μαύρου.

Νευριασμένος λοιπόν, διότι η μικρή καθόταν άλαλη και τον κοιτούσε με βουρκωμένα μάτια, της έδωσε ένα χαστούκι, τόσο δυνατό ώστε να την ρίξει λιπόθυμη στο πάτωμα.

Ευτυχώς βρήκε γρήγορα τις αισθήσεις της και κλειδώθηκε αμέσως στο δωμάτιο της. Μέχρι που ήρθε η μητέρα της και είδε την μελανιά στο πρόσωπο της κόρης της. Η μικρή δεν παραδέχτηκε πως ευθυνόταν ο ίδιος της ο πατέρας για την πληγή της αυτή, αλλά η Φιλιώ που δεν ήταν ανόητη, αντιθέτως ήταν πανέξυπνη γυναίκα και παλιά ο άντρας της καυχιόταν πολύ για το προνόμιο της αυτό, κατάλαβε αμέσως τι συνέβη και πως η μελανιά δεν ήταν από πέσιμο, όπως ισχυριζόταν η κόρη της αλλά από το χέρι του άντρα της.

Ήταν κάτι, που δεν περίμενε η Φιλιώ, διότι αν και ο Φίλιππος έπινε, δεν τόλμησε ποτέ να χτυπήσει κανέναν.

Αυτό το βράδυ λοιπόν, όταν ο Φίλιππος έπεσε σε βαθύ ύπνο, μάζεψε λίγα από τα ρούχα της κόρης της και μερικά από τα δικά της και έφυγε για πάντα από πλάι του.

Αυτή η απόφαση της, ήταν από τις πιο δύσκολες στη ζωή της, τον αγαπούσε τον άντρα της, αλλά δεν άντεχε να βλέπει την κόρη της τρομαγμένη και εκείνον να χάνει τον εαυτό του.

Ποιος να της το έλεγε, ότι ο Φίλιππος θα καταντούσε έτσι, ένας άνθρωπος δίχως αξιοπρέπεια και εγωισμό. Εκείνος που κάποτε την κοιτούσε και χανόταν στα μάτια της, ένας τύπος απλός, που δεν έδινε ποτέ δικαιώματα σε κανέναν και που τον σεβόταν, ο καθένας.

Ποιός να της το έλεγε, ότι κάποια στιγμή θα ερχόταν στη ζωή της, αυτή η τόσο απρόσμενη αλλαγή.

Κλεοπάτρα Κάτση